

Abl. 1. [Lyukak]

Szükség van a pontosabb látásra.
 Múlt csütörtök délután még láttad a tájat,
 ami nem tudod, hová tűnt most szerdára.
 Nézed az ablakon át a hűlő helyét
 az eddig ismert látványnak,
 és igazat adsz a változásnak,
 mert a fának, a virágnak már
 eltűnt a korábban rád tett hatása.

Látnod kell, hogy mi mivé változik,
 hogy a világ vándorol,
 semmi sem marad a helyén.
 És látniuk kell, hogy értsenek,
 hogy a tudtadra adják, nincs semmi gond,
 vagy épp más sem marad csak az.

Míg nézel, önkéntelenül egy
 nyiladékon dolgozol, ami legalább
 annyira merészség, mint biztonság.
 Ez lesz az, mondod, ahol átjutnak
 a dolgok hozzád, és átjutsz majd te is
 a benti nem képzelt képzeletből a kinti,
 nem gondolt valóságba.

Az egyik nyílást követi a másik,
 a házad már csupa lyuk,
 átfolyik rajtad a világ, hullámzol,
 és egy hirtelen jött, soha nem tapasztalt
 (talán valamiféle eddig nem észlelt dagály?)
 messze sodor, ahonnan már csak annyi látszik,
 amit nem tudsz felismerni.

Szükséged lenne, hogy pontosítsd, hol vagy,
mert már nem a dolgok között,
hanem koordináták által sugallt térnek vagy a része.
A milliméter milliószor tört részére zuhantál.
Már letennéd a távolító eszközt,
ha nem nőtt volna hozzád.
Ez már nem szerszám,
hanem maga a látás.

Nincs semmi a kezében.
Magad emeled magad elé.
Szükség lenne a kintre,
hogy kikerülj bentről.
Jól jönne az a múltkori szerda,
amikor még volt miben észrevenni
az eltűnt előzőt. A kísérlet,
amibe szükségből belementél,
eltüntetett. Nyom nélkül
maradtál, mondod, de lennie kell itt,
vagy inkább ott megoldásnak,
átjárónak, térnek, ablaknak, háznak,
holnapnak, mának.

Abl. 2. [Álomfedezet]

Alighogy lekapcsoltam a lámpát,
gyorsan lecsukódott a szemem,
hiába próbáltam ki minden elalvós trükkömet
(például a lángoló préri közepén fekszem
bőlénybőrbe tekerve, markomban egy
Winchesterrel), máris a kinti világ hívogató
karjaiba zuhantam, és zakatoltak bennem
a benti visszhangszerű jelek,
jöttek és nyíltak egymás után az ablakok,
amik egyszerre kötnek

49

a kvantumokhoz, ruhásszekrényhez,
a ház előtti szilvafákhoz, a fekete anyag nélkül
elképzelt, 250 millió fényév távolságban
fellelt AGC 114905 galaxishoz;

az idő mélyén eltérített alakulásokhoz,
például egy írásrendszerhez, amin a
genezis első versszakait rögzítették;

Prousthoz, aki az álom-ébredés-álom tengelyében,
egy meginduló szöveg első, szinte semmibe
vesző soraiban végre otthonra lett;

a padlás tetőszerkezetéhez, ahol
egy harminc fokban záródó gerenda-
szögben felfedezem a világ mechanikus érvelését;

a Szegeden látott, 1945 előtti villamoshoz,
amit franciaórán az ablakon át láttam,
és a *sárga kígyóban*, rögtön felfedeztem,
a később évekig írt versem biztos alapzatát;

a Levi's 1922-es modelljéhez, amit
a Berlin Mittét átszelő Schönhauser str.-én
a kirakatban láttam, és úgy véltem,
már csak ez hiányzik a boldogsághoz;

a szerszám-lényekhez, akik a kerti ház
téglafalán szögre akasztva mesélik
tárgytörténeteiket, például nagyapám
Kittenbergtől kapott és gondosan
elásott Mannlicher-Schönhuer puskájáról;

Lillához, amint belépnek az ávéhások,
lelövik a Bundást és elviszik a zsírt,
Lídiához és Lajoshoz, ahogy a németek után
megérkeztek, és a falhoz állítják őket a nyilasok,
az oroszok, majd a kommunisták;
Mátéhoz, aki lövöldözésbe keveredett a börzsönyi
zsviványokkal, amikor lóháton indult el
át a Naszály északi völgyén, hogy
megérkezzen Gyarmatra, a megyei közgyűlésre;
Csikány kapitányhoz, aki szolgált Rákóczi seregében,
és jutalmul egy óriási vadkörtefát kapott;
a foxikhoz, Maxihoz és Cilihez,
minden gyerekkori ebünk ős párjához,
Orihoz, az első kutyámhoz, Egyezerhez,
akit majdnem eladtunk ezer forintért, Kőhordóhoz,
akinek elkoptak a fogai, amíg elnyerte végső nevét;

szavakhoz, amelyek csak nekem jelentenek,
amik sorra kinyílnak, és áttetszővé válnak
a világ ablakában, ahol egy létező gazdasági
folyamatára jobb alsó sarkában, önmagam
cserélem más esemény okozójára.

Abl. 5. [Gyermekáldás]

Angyal volt kétségtelen,
és az egyetlen, akit életemben láttam.
Egyesek vén lóköötőnek, mások
zsványinak, sőt faszfejnek hívták.
Noé bárkáján utazom –
így mesélt a barlangról,
denevérek, kígyók menedékéről,
a helyről, ahol élt, a helyről,
ahol lakott és eltűnt az erdő közepén.
Karácsonykor a nyomai
elvezettek 650 méter magasan,
fel a Naszály csúcsa felé. Úgy
követtem, hogy nem látott, de
éreztem, hozzám beszél, hogy
ő itt az utolsó a több ezerből,
akik Amerikától Ázsiáig
benépesítették ezt a bolygót.
Uzziás fia volt Jótám, Jótámé
Áház, Áházé Ezékiás, és így
tovább és előtte is, egészen
a sötétségig, amint elválasztotta
a világosságtól, és a vizeset
a szárazulattól. Egy évben
egyszer a kocsmában megivott
egy felest, az ünnep estéjén,
a korán sötétedő falut bejárta,
minden utcát, házat újra és újra
egy évre szemében megőrzött;
kegyelem néktek és békesség
kegyetlen népek, mondta az ablakok
előtt, amiken át és benne
ott tükröződtek remegve
István fia István, Sámuel lánya Zsófia,
és fia Máté. A kővályúra karcoltam
a nevét hétévesen. Korán kellett
megtanulnom írni, és ez volt az első,
ami a hegykőre vésődött kezemből:
Azazél, a szentfazék.